

čeravno so pridno otepali, jim vendar še dokaj satovja po peharjih ostane. Da bi tudi še zvečer kaj ugrizniti imeli, nabašajo peharje na bajonete in dolge preklje, in odrinejo tako naprej. Al zdaj popiha drugi veter. Bče, od dima le nekoliko omamljene, se začnejo po svojih stanicah gibati; serdite vèn planejo, se nad glavami vojakov združijo kakor črn oblak in planejo poslednjič na-nje, da je bilo groza. Ti mečejo peharje proč, skačejo, vpijejo, tolčejo krog sebe, pa bolj ko se branijo, huje vibrajo serdite živalice, — nikakor jih vojaki ne morejo odpraviti. Pričnejo toraj celo streljati, cele mavhe (Patrontaschen) smodnika se razkadí v zrak, pa zadrega je s tem še le huja bila. Kabili namreč, ki so bili s puškami v neki duplini skriti, opazijo čudno dogodbo, planejo čez upehane sovražnike in jih smukati začnejo kot muhe. Komaj dve tretjini Francozov je odtegnilo srečno peté“.

J. Levičnik.

Skopuhove čizme.

Po Gasp. Gozzi-u spisal Lovro P.

Bival je v Bagdadu na Turškem star tergovec, kteremu je bilo ime Abou-Kasem; na glasu je bil zavolj svoje prevelike skoposti. Akoravno je bil jako bogat, vendar ni imel na sebi družega kot cunje, to je, obleko tisučkrat zašito in zakerpano; njegov turban iz debelega platna je bil tako umazan, da se mu ni več poznala barva; čez vse to pa so še bile njegove papuče ali čizme. Podplata sta bila akoravno z debelimi žebli, sicer pa je kerpa bila pri kerpi, da ni bila let iz toliko kosov barka Noetova; deset — koliko so bile Kasem-ove čizme stare — so naj ostroumniši kerpaci bagdadski napenjali svoje možgane, kako bi kerpali one uboge ostanke, ki so se komaj skupaj držale; bile so pa Kasem-ove čizme zatega voljo že tako težke, da so prišle v Bagdadu v pregovor: „je težko kot Kasem-ove čizme“.

Dogodi se nekega dné, da ko naš tergovec po mestnem tergu se sprehaja, mu je bilo ponujeno mnogo lepe steklenine prav dober kup. Kasem sklene pogodbo, ker vidi, da bo dobiček gotov. In res sliši kmali za tem, da neki nesrečen dišavar (parfimer) mora prodati precejšno množino rožne vode, je obrnil na svojo korist nesrečo onega ubogega moža in kupil rožno vodo za polovico vrednosti. Rožna voda je Turkom in Gerkom najbolj priljubljena dišava. Razveselivši si serce z dobro kupčijo gré židane volje — ne v gostivnico, ampak v kopel, kjer ni bil že Bog vé kdaj.

V tem ko se slači, mu njegov prijatelj reče, naj si vendar napravi nove čizme, ker te, ki jih ima, mu delajo sramoto po celem mestu. „Res dosti dolgo že, mislim na to“ — odgovori Kasem — „pa saj me vendar utegujejo še kake tedne terpeti“.

In tako bérbljaje je bil slečen, in stopi v kopel. V tem, ko se je kopal, pride tudi bagdadski kadija ali sodnik tjé, kopat se; in ker je Kasem poprej kakor kadija kopel zapustil, stopi v prvo sobo, vzame svojo obleko, pa čizem je iskal zastonj: namesto svojih starih je vidil le neke nove. Skopuh naš živo prepričan, da mu je nove čizme daroval oni prijatelj, ki ga je poprej opominjal, vtakne noge v lepe čizme, češ, sedaj mu pa ni treba novih kupovati in vesel korači iz kople.

Ko se je kadija odkopal, so njegovi sužnji po vseh kotih iskali čizem svojega gospodarja; al ni bilo nič drugega najti kot onih gnjusnih pokvek, ktere so precej spoznali za Kasem-ove. Vratarji leté hipoma za njim, ker so mislili, da jih je ukradel, in ga vjetega nazaj pripeljejo. Kadija, potem ko je premenil čizme, ga pošlje v ječo. Treba je bilo odpreti možnjo, da je ušel turški pravici iz kremp-ljev; in ker so imeli Kasem-a za ravno tako bogatega kakor skopega, mu pravda ni cenó iztekla, kar si lahko vsak misli.

Pobitega serca pride Kasem domú; od jeze zgrabi čizme in jih verže v vodo Tigris, ki je tekla pod njegovimi okni. Pripeti se nekoliko dni pozneje, da ribči izvlečejo iz vode mrežo, ktera je težja kakor navadna, in v nji najdejo — Kasemove čizme. Ribči, serditi na Kasem-a in njegove papuče, mu jih veržejo skozi okno, ktero je odperito imel, da z veliko silo priletijo na sklenice, ki so na policah stale, in jih zvernejo, tako da doli popadajo, se razbijejo in rožna voda gré rakom žvizgat. Lahko si je misliti, kako žalosten je skopuh bil zavolj te nesreče. Začne si brado puliti in glasno vpiti: Preklete čizme, ne bodete mi več delale škode! In tako govoreč zgrabi motiko, skoplje jamo na svojem vertu in zakoplje va-njo one pokveke za veke.

Sosed njegov, ki mu je bil sovražnik že dolgo časa, ga vidi preobračati zemljo, precej leti naznanit glavarju, da je Kasem izkopal kúp zlata. Dosti je bilo to, vžgati lakomnost glavarjevo. Če bolj je terdil Kasem, da ni našel zaklada, ampak da je njegov namen le bil, zakopati čizme, manj se mu je verjelo. Poglavar si je bil že vtepel v glavo, mu dnarja izmolsti iz možnje, in nesrečni Kasem se ne izmota iz zaderge, dokler ne plača veliko.

Naš skopuh, preklinja čizme, ki so mu že toliko škode napravile, gré in jih verže v neki vodovod deleč od mesta, češ, sedaj bo konec vseh sitnost. Al peklenšček, ne še naveličan, mu narejati novih burk, spravi čizme ravno k cevi vodotočja, da so zamašile luknjo, iz ktere je voda tekla. Nadstojniki vodotoka precej hitijo popravljati škodo, in najdejo in neso glavarju Kasem-ove čizme, pripovedovaje, da je on kriv vse škode. Lastnika nesrečnih šlebedrov zopet v ječo veržejo in ga obsodijo v globo še večjo od poprejšnjih. Ko je glavar bil hudodelstvo dobro kaznoval, se ni prederznil nobene tuje reči si obdržati in tedaj Kasemu poverne — dragocene čizme. Odkrižati se vseh nesreč, sklene Kasem sožgati čizme; ker so pa bile od vode popolnoma premočene, jih postavi na žarko solnce, verh svoje hiše.

Ni še vendar nesreča bila končala vseh neprijetnost, ktere mu je namenila storiti; prihranila mu je nazadnje najgrozovitnišo od vseh. Sosedov pès zagleda čizme in se zažene s krova svojega gospodarja na Kasem-ovo hišo, kjer so se čizme sušile; zgrabi jih z gobcom, počenja in uganja z njimi svoje šale in jih nazadnje spusti, da padejo ravno na glavo neki ženski, ktera je šla memo hiše. Strah in udarec sta bila kriva, da je žena nevarno zbolela. Mož se pritoži pri sodniku, in Kasem je obsojen plačati globo primerno nesreči, ktere je bil kriv. — Verne se domú in zgrabivši čizme gré nazaj k sodniku in mu reče z naglostjo, ktera je silila sodnika na smeh: „Evo, gospodine plemeniti! to je osode polno orodje vseh mojih nesreč: te proklete čizme so me nazadnje pripeljale v siromaščino; da okličete mojo nesrečo celemu mestu in vsem ljudém poveste, kolika je nevarnost, ako si človek ne napravi novih čizem, kadar je treba.“

Dopisi.

Od Drave 13. junija. ✂✂ Dokler smo bili v sekovski vladikovini, nam menda ni bilo prepovedano pisati v kerstne knjige in druge cerkvene zapisnike domačih imen po našem sedanjem pravopisu, posebno nam je pisava od vlade poterjena; vsaj se tudi dosti imen ne dá inači dobro začerkati. V novi zbirki cerkvenih ukazov „Sammlung specieller Disciplinar- und Pastoralvorschriften für die Lavanter Diocese“ pa se tako-le na 16. strani bere: „Beim Eintragen in die Pfarrbücher, so wie bei der Ausfertigung ämtlicher Urkunden sind die Eigen- und Vulgarnamen jederzeit nach der Schreibart der Geschäftssprache zu schreiben, man möge sich dabei der deutschen oder der lateinischen Schrift bedienen, indem die verschiedenen Schreibmethoden slovenischer Namen nur Verwirrung und Unleserlich-“

keit ämtlicher Urkunden erzeugen"; in na koncu te naredbe se veli: „Die Tauf-, Familien- und Vulgarnamen sind nach der Orthographie jener Geschäftssprache zu schreiben, in der die Pfarrbücher geführt werden (bei uns in der deutschen). Ist eine Irrung zu befürchten, so schreibe man eingeschlossen den Namen in der Nationalschreibart dazu". — Ta ukaz je od leta 1847 in na novo pretiskan v zbirki cerkvenih uredb, tedaj se je po njem ravnati. Ako bi tak ukaz bili odkod inod dobili, se mu gotovo ne bi čudili, mislé, da jim je naša beseda tern v peti, nerazumljiva, da ne znajo omike našega jezika; čudno pa nam se zdi, da to dohaja od domače gospôde. Vsaj je vlada našo pisavo leta 1849 poterdila in v javnih učiliščih se je učenci vadili, — tedaj pravico imamo v nji pisati. Kaj po takem den denašnji pomeni „die verschiedenen Schreibmethoden“, ker le enojno pisavo imamo? Drugih pisav inaiči omikan Slovenec ne zná kakor v slovstveni zgodovini. Ako bi odtod izhajala zmotnjava in nebravljivost, čemu oni dodatek: „Ist eine Irrung zu befürchten, so schreibe man eingeschlossen den Namen in der Nationalschreibart dazu?“ Kako nek more reč, ki moti in se brati ne dá, zablodke prečiti? Jaz naročito resnim, da ravno tuja pisava domačih imen zmotnjave dela. — Kakor rogljači na verbi se mi zdijo imena: „Schüscheegg, Tschutscheegg, Tschuschitsch“ namest: „Žižek, Čuček, Čušič"; ali nam morebiti pisavceva nevednost mora pravilo biti? Skerbimo rajši, da bo vsak duhovnik imaje opravilo s cerkvenimi zapisniki lepo vedil našo blago besedo pisati, — in zmotnjave bojo zginile kakor tema pred lučjo. Čemu take zastarele neprilichnosti? Po navadnem ukazu bi jasno sodé sledilo, da Horvati, piše zapisnike in imenike latinski, pišejo imena horvatske po latinskem: Strižić, Rožić, Šušaković itd., kar nikakor ni mogoče. Bodi mi dovoljeno, tu navesti iz imenika senjskega ime prevzvišenega vladika, ki se piše Ožegović, ne pa Oxegovich ali še kak drugače, čeravno je ime-nik v latinščini napisan. Pred 30 leti se je gotovo drugače pisalo, ker sedanja horvatska pisava se je še le leta 1835 začela; zakaj bi pa mi ne ravnali ravno tako? — Bratje Kranjci tudi menda niso pisali dosle slovenskih cerkvenih zapisnikov in listin, pa vendar nahajamo jihove domače imena saj po kranjski (v bohoričici) zapisane. Vsakemu svoje! Bi li tako metljali z domačimi imeni kakor naš letošnji imenik z mestnimi in župnimi imeni, bi gotovo zmotnjave rastle kakor bezeg in koprive. Kaj si neki tuji ljudje mislijo pregledovaje pisavo slovenskih župnih in mestnih imen nekdanjega sekovskega dela (labodskega kraja imen še vseh natanko ne znam), ki so večidel krivo napisane, kakor ne bi žive duše bilo med duhovniki v celi vladikovini, ki bi to reč bila lepo uravnala. Taka pisava res res zmotnjave dela. — Primere navajati opustim. O pisavi naših imen nam pravilo silijo, naj se krojijo imena po nemškem, kadar nemški pišemo, in kadar po slovenskem, slovenski. Ako bi bili veterinica, ki letance ravná po vetru, ali spremenljivi metulji, ki se tudi v gosence spremenjajo, bi gotovo prilično bilo, da bi se spreobraževali; ker pa smo sivi sokolovi in bistri orlovi, ki vselej junaško svoje gnezdo branijo, je treba, da vsekdar enako po slovenskem domače ime pišemo. Vsaj ravno tako delajo drugi narodi; kaj le mi še nadalje hočemo gožice ostati? Kako pa, piše latinski kako pismo ali spis, bi ime pisali „Žličar"? Vidite, kamo se s tem zabodi. — Izdelovanja bogoslovskih vprašanj, ki se vsako leto davajo mlajšim duhovnikom iz različnih bogoslovskih reči, je treba po ukazu v naši vladikovini nekaj v latinskem, nekaj v nemškem jeziku spisovati; vendar se sme iz pastirke tudi, ako bi se komu račilo, v slovenščini odgovor zložiti. — Tu se derznem pitati: ktera vladikovina ima take veleumove, ki morejo v treh jezikih pravilno poveče sostavke zlagati? Pri nas bi je hipoma na perste preštel; pa se tudi po pravici ne more terjati. Pustimo v latinščini pisariti Ciceronom in Virgilijem. Drugo

je kak jezik razumeti in knjige v njem napisane prebirati ter misli iz njih serkati, — drugo pa gladko govoriti in sostavke skladati. Bodimo radi, če imamo duhovnike, ki vejo v dveh jezikih dobro pisati, tretjega (latinskega) pa razumejo. Koliko nas je, žalibog, ki še v edinem jeziku ne moremo lahko s pisekom hretati, kamo li v treh! Preglejmo si spisove ali poslušajmo propovedi kderkoli, in gotovo se tega do živega prepričamo. — Ne metajmo svojega blaga v zadvrek! Bodimo si svoji in obdelujmo domače svetinje, da sami sebe ne čertimo; saj vem, da nam je vsem za poštenje in srečo pred Bogom in svetom.

Iz Zagreba 15. junija. K. Ž. — Čudni zares so dandanašnji časi; zakaj reči se godijo pred našimi očmi, od katerih smo mislili morebiti še malo pred, da so nemo-goče. Človeško življenje je zdaj res tako posebno zamotan klopčič, da se le malo kdaj dajo izduhtati sledki (konsekvencije) iz teh in unih predkov (antecedencij). Tako imajo, na priliko, dandanašnje nenavadne razmere cimico sledkov v sebi, katerih previditi je človeški duh nezmožen, in toliko reči sedaj zvonec nosi ali so „Tagesfragen“, kakor jim Nemeec pravi, da človeku res po glavi buči, ako prevdarja razne mnenja, ki se pri takih debatah čujejo. Eni terdijo, na pr., da za gotovo vejo, da se bo v kratkem vpeljal horvatski jezik v urade in šole in da so vikse deželne oblasti že nalogo dobile, v ta namen naznaniti one uradnike, kateri so sposobni v horvatskem jeziku službo opravljati, kateri pa ne; — drugi spet pravijo, da je to zgolj domišljija. Komaj je utihnila ta govorica, se je jelo z enako zanimivostjo govoriti o dovoljenji samostalnega, neodvisnega političnega časnika, ki bi bil zares posebno v dandanašnjih motnih časih zeló potreben in tudi vladi v veliko korist, da bi po njem zvedila, kaj narod želi, kaj in kje ga najbolj tišči. Kakor od nekterih živalic pravijo, da samo en dan živijo, tako zgine tudi ta govorica, al samo, da drugi prostor napravi. Govori se namreč o tem, kako je prejšnji večer pri muziki narod z gromovitim živio-klicom slavil vsaki narodni napev; saj kri ni voda, — al da zavolj tega so vse večerne muzike (zapfenstreich) prepovedane. — V sabotah je stereotipna govorica o judovskih razmerah. Vsakemu svoje! je sicer tudi naše géslo; al kar je res, je res — skoro nas bodo vse v svoji mavhi imeli. Kaj hočete: judje so dnarni „otroci sveta“, zato se pred zgotovljajo njih pravice kakor pravice drugih narodov. — Veliko se tudi govori o železnici, ktera je, kakor se kaže, sopet pod dolgo klop djana. Večina tukajšnjega občinstva si je kaj živo želi, ker vé, kolika dobrota bo to za celo deželo. Ima pa tudi, kakor povsod, dosti nasprotnih starokopitnežev, ki se je bojé, da bi se po železnici preveč puranov iz Horvatske ne izpeljalo. — Sopet drugi duhtajo po uzrokih, zakaj se je strelarnica na višji ukaz zaperla. — Verh vsega tega se napravi še kakošno kavsanje zavoljo te ali une slovniške obličice, te ali une slovke med „zagrebačko in rečko školo“ kot dobrovoljno intermezzo. Imeni „zagrebačka škola“, „rečka škola“ ste še čisto nove, zato se tudi skerbi, da bi se po vzajemnem pričkanju skoro udomačile, s kostmi in mesom obdale. Saj moramo tudi mi svoje „šколе“ imeti! Nobena stvar ni tako majhna, da ne bi se še bar enkrat razdvojiti dala. — Iz slovstvenega polja registriram tukaj dve nove knjigi: „Prevodi latinskih klasikah“ od Tkalčevića v Zagrebu in „Škola i život“ od Rajkovića v Novem Sadu. Z Bogom!

Iz Kopra 16. junija. B. — Sejm s kokoni se je tukaj 10. dan t. m. začel; al do danes še ni bilo veliko kupčije. Najboljši kokoni so bili dozda prodani po 2 gold. in 60 soldov funt, največ pa okoli 2 gold., in to je tudi srednja cena za pretečeni teden. Kupcov je dozda malo prišlo, in še tisti, kateri so, si ne upajo kupovati, ker, žalibog, se je začelo zlo od bolezní červičev govoriti. Mladi červiči so se sicer obnašali vsem po volji, da je veselje bilo jih viditi; al zadnje dni, preden so šli prest, in tudi

že pri predenji so začeli mnogim omedljevati, hirati in krepati. Pravijo, da murbino perje je dobilo nek čuden smrdljiv duh, in da bolezen od tega izvira. Bolj srečni so pa tisti, kateri so dali červice zgodaj zvaliti, da so se zgodaj zapredli, ker tistikrat murba še ni bila bolna. Kitajsko seme se tudi okoli Kopra (Capo d'Istria) slabo obnaša. Kam bojo tedaj Lahi zanaprej po seme hodili? Kranjci in Štajarci! vi še nič ne veste ne od tertne ne od židne bolezni, — k vam bojo Lahi priromali in drago plačevali. Priložnost se vam sedaj ponuja, svoje žepe napolniti s svetlim laškim dnarjem; samo pridno se poprimite sviloreje, in ki se že ž njo pešate, ne zametujte zdrave in drage robe. Lahko rečem, da se bi bili lepi kokoni letos v Kopru po 7 do 8 gold. funt in še dražje prodali, ako bi se lansko istersko seme na Laškem ne bilo spridilo in ko bi bili červeci zdravi ostali. — Če se bo drugi teden na sv. Lazarja dan (tako imenujejo slovenski kmetje okoli Kopra sv. Nazarija, in morebiti imajo prav; saj je bil njih rojak) cena kaj premenila, bom pa Vam drugič naznanil. *)

Iz Gorice 14. jun.ski. Z velikim veseljem smo brali v predzadnjem listu „Novic“ poziv našega mladega domorodca Franceta Zakrajšek-a, ki misli s prihodom novega leta stopiti v kolo slovenskih pisateljev z „Vilo slovensko“. Kolikor ga poznamo, je zmožen in nadepoln slavloljub, ki se vedno bolj jaderno in temeljito uri v slovenščini in narečjih slovanskih. In da mu pevske žile ne manjka, je že mnogokrat po slovenskih časopisih djansko pokazal. Slovenskih starišev sin, v našem mestu rojen in po slovensko izrejen, se živo zavéda svojega milega naroda, in se krepko poganjati hoče za slovensko reč, ker se v sredi laškonov ne sramuje na čelu nositi ime Slovenca, v tem ko večina njegovih slovenskih rojakov le prerada zatajuje lastno krí. Iz serca mu tedaj privošimo podporo na vse strani, ker smo gotovi, da delo, ki ga bo spravil na beli dan, bo našemu rodu v čast in slavo.

Iz Gorice pri Kerškem na Dol. 10. junija. J. B. Če pogledam preprosti kmet po naši soseski, vidim veliko otrok matere kruha prositi, pa ga jim nimajo dati zavoljo pomanjkanja pridelkov lanskega leta; pri nekterih hišah pa tudi nič ne znajo varovati. Zdaj če nam Bog dá kaj novine, bojo pa spet tiste babe, ktere z žganim vinom teržijo, nosile iz vasí vsak dan žakelj za žakljem, ravno tako kakor zdaj mi nosimo od tergovcev koruzo. Tudi za krompir, komaj da bo za kaj, se bo že krompirjev kramar pripravljaj, vsega v Zagreb izpeljati. Učimo se zdaj gospodariti vsi vkup, da saj po naši krivici ne bo za naprej taka sila za kruh!

Iz Ljubljane. Žalostna novica je predvčeranjim osupnila naše mesto, ker je sedaj gotovo, da kakor druge manjše dežele za prihranjenje državnih stroškov zgubimo tudi mi deželno poglavarstvo z vsemi uradniki, ki so z njim sklenjene. Krajnska dežela, dosihmal s samostojnim deželnim poglavarstvom, se bo združila s teržaškim in goriškim, in glavno deželno poglavarstvo za vse te tri bode v Terstu, — in tako se bo ravno narobe zgodilo kakor smo mislili, da namreč deželno poglavarstvo za Teržaško, Goriško in Krajnsko pride v Ljubljano. Koroško se bo zedinilo s štajarskim tako, da za te dve deželi bo deželno poglavarstvo v Gradcu.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Posebni odbor, ki so ga državni svetovavci unidan izvolili, da naj državne stroške in dohodke za leto 1861 sam za se pred pretrese, preden jih bo celi državni zbor v prevdarek vzel, se je pod vodstvom grofa Mercandin-a razdelil v 5 manjših odborov tako, da eden je vzel stroške ministerstva notranjih oprav,

pravice bogočastja in nauka, — drugi stroške ministerstva dnarstva, — tretji stroške vojaštva, — četrta vse druge, — peti pa državne dohodke v pretres. Že so se lotili svojega dela. Povedali smo že zadnjič, da državni odbor ni zadovoljen s tem, da bi le gole številke po goldinarjih in krajcarjih pretresal, ampak on se hoče globokeje vrniti v to zadevo in preiskavati, kako bi se dalo drugačno gospodarstvo v našem cesarstvu osnovati, da bi se preobilni državni stroški, potem pa tudi davki ljudstvu znižali. Sila imenitne reči se je s tem namenom podstopil državni zbor, — Bog daj, da bi srečno izpeljal svoj cilj in konec! — Drugi odbor, ki ima prevdariti novo postavo za zemljišne (gruntne) bukvje je pod vodstvom barona Salvotti-a že tudi začel svoje delo. Zanimivo je bilo slišati, kako živi so bili pomenki o tej postavi, ki so pokazali, da so res pravi možaki v tem zboru, ki temeljito pa odkritoserčno razodevajo svoje misli. In kdo bi bil verjel, da že pri „gruntnih bukvah“ se bo unela pravda za obveljavo različnih narodnih jezikov. Že danes se je pokazalo, da narodnost in narodni jezik bota važno poglavje v obravnavah državnih svetovavcov. — Odbor za prevdarek kantne poravnave je pod vodstvom barona Lichtenfels-a svoje delo že doveršil. Ker bojo dela zlasti prvega odbora dolgo terpele, je gospod predsednik tistim državnim svetovavcom, ki nimajo v odborih nobenega dela, dovolil za 14 dni urlavb; nekteri so se tedaj za ta čas podali domú.

— Po ministerstvu za leto 1861 napravljeno in dosihmal državnim svetovavcom v prevdarek izročeno osnovo državnih stroškov smo poslednjič le bolj na debelo omenili; naj danes povemo te stroške bolj na drobno: Za živež Njih velič. cesarja je določeno 315.000 gold., Njih velič. cesarice 105.000 gold., Njih velič. stare matere cesarice 52.500 gold., Njih ces. vis. nadvojvodinje Sofije, matere cesarjeve, 52.500 gold., Njih ces. vis. nadvojvoda Franc Karola (očeta cesarjevega) in nadvojvodov Ludevika in Rainera 109.200 gold., Njih ces. vis. nadvojvodu Štefanu za zemljišno odškodnino 4445 gold. Za pomočno dnarnico cesarjevo 66.150 gold., za živež služabnikov pri cesarski hiši 1 milijon 96.709 gold., za cesarske garde 412.251 gld., za dvoje cesarskih igrališč 294.000 gold., — za Njih velič. cesarja Ferdinanda 525.000 gold., za cesarico Marijo Ano 52.500 gold., za Njih ces. vis. nadvojvodinjo Karolino 21.000, za ces. vis. nadvojvoda Ferdinanda Maksa 157.500 gold., Karola Ludevika 110.250 gold. — Stroški ministerstva notranjih oprav spadajo v 11 verst: za uradnike ministerstva 691.000 gld. (za ministra razun stanišča 21.000 gold., za 4 perve uradnike 31.500 gold. itd.), za geologično ustanovo 37.000 gold., za politične uradnike in njih potrebe po vseh cesarskih deželah 17 milijonov in 820.000 gold., za kmetijsko šolo v ogerskem Starem gradu 17.400 gold., za kmetijske potrebe 145.900 gold., za deželne stanove 45.700 gold., za milodarne naprave 615.900 gold., za nove zidanja 700.000 gold., za stavbine uradnike, cesarske ceste in vodne stavbe 14 milijonov 85.000 gold., za žandarje 3 milijone 250.000 gld. — Za ministerstvo pravice: za ministra 14.700 gold., za dva perve uradnika 14.700 gold. itd. za vse uradnike skupaj 211.700 gold., za višjo sodnijo 528.100 gold. in za uradnike in njih potrebe po cesarskih deželah skupaj 13 milijonov in 725.900 gold.

— Sliši se, da bo ministerstvo državnim svetovavcom kmali osnovo nove postave v prevdarek dalo, po kateri se ima dozdej veljavna postava: koliko se sme od izposojenega dnarja obresti (činža) jemati, nekoliko prednarediti. Ministerstvo misli, da bi ne bilo prav, ako bi se naenkrat vsakemu na prosto voljo dalo jemati činža kolikor hoče; za zdaj misli, naj se namesto dosihmal dopuštenih 5 ali 6 gold. od 100 dopusti jemati po 8 ali 9 gold. od 100, — čez ene leta pa še več, dokler se more potem ta reč popolnoma na prosto voljo dati vsakemu.